

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.392 van 8 februari 2002
in de zaak A. 109.161/X-10.515.**

In zake : de n.v. VANHENGEL VEEVOEDERS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten B. STEEGEN en E. SCHELLINGEN,
kantoor houdende te 3740 BILZEN,
Markt 12/1

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat L. DEHAESE,
kantoor houdende te 3500 HASSELT,
Luikersteenweg 187.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat n.v. VANHENGEL VEEVOEDERS op 17 augustus 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 11 juni 2001 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, waarbij het beroep van de gemachtigde ambtenaar wordt ingewilligd en de vergunning wordt geweigerd voor het verbouwen, verfraaien en regulariseren van een veevoederbedrijf gelegen op een perceel te Bilzen, Haenenstraat, kadastraal bekend als Sectie C, nrs. 166a2, 166y en 153h;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 13 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 januari 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. SCHELLINGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat J. DECKMYN die, loco Advocaat L. DEHAESE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. VANHENGEL VEEVOEDERS op 4 januari 1999 een bouwaanvraag heeft ingediend strekkende tot het "verbouwen, verfraaien en regulariseren van veevoederbedrijf" op een perceel gelegen te Eigenbilzen-Bilzen, Haenenstraat 43, kadastraal bekend als Sectie C, nrs. 166a2, 166y en 153h; dat niet wordt betwist dat het bouwperceel overeenkomstig het bij koninklijk besluit van 5 april 1977 vastgesteld gewestplan Sint-Truiden-Tongeren gelegen is in woongebied (50 m. zone ten opzichte van de wegenis) en in woonuitbreidingsgebied (achterliggende grond); dat de aanvraag betrekking heeft op de regularisatie van de bestaande bedrijfsoppervlakte van 702 m² en de uitbreiding van de werkruimte met 365 m²; dat ook wordt voorzien in een bijkomende inrit voor vrachtwagens langs de Litsebeekstraat; dat op 13 februari 2001 de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur met toepassing van artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening het vergelijk weigert; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke ordening en Media op 11 juni 2001 de thans bestreden weigeringsbeslissing neemt;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste door artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft, verzoekende partij een eerste middel afleidt uit de schending van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de verplichting tot motivering van bestuurshandelingen, uit de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van individuele

bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht", doordat "de verwerende partij onvoldoende gegevens vermeldt en geen enkele rekening houdt met de argumenten zoals door verzoekende partij uiteengezet"; dat het motief "dat wegens het ontbreken van enig gedetailleerd ordeningsplan de vergunningverlenende overheid de voorliggende vraag dient te evalueren aan de hand van de gebruikelijke inzichten en noden betreffende een goede aanleg der plaats, gebaseerd op de eerder geciteerde voorschriften van het vigerende gewestplan" enkel een stijlformule inhoudt; dat uit de woonbehoeftenstudie te Bilzen blijkt dat de zone waarin het bedrijf is gelegen, niet moet worden aangewend als woonuitbreidingszone; dat de verwerende partij rekening dient te houden met de toekomstige evolutie van de plaatsgesteldheid, quod non; dat het bedrijf niet strijdig is met een goede plaatselijke ordening aldaar; dat de ligging van verzoekende partij weinig hinder oplevert; dat vier bezwaren van niet-stedenbouwkundige aard werden ingediend en dat bij het verlenen van de milieuvergunning rekening werd gehouden met deze bezwaren; dat uit de motivering van de milieuvergunning blijkt dat " de risico's voor de externe veiligheid, hinder, de effecten op het leefmilieu, op wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting tot een aanvaardbaar niveau worden beperkt"; dat op deze argumenten niet werd geantwoord noch rekening mee werd gehouden;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partij ten onrechte stelt dat de motivering van het bestreden besluit slechts een stijlformule zou inhouden; dat rekening is gehouden met de feitelijkeheden zoals door de verzoekende partij aangehaald; dat, wat het niet strijdig zijn van het bedrijf met de goede plaatselijke ordening, de verzoekende partij zich niet in de plaats kan stellen van de vergunningverlenende overheid; dat deze beoordeling valt binnen de appreciatiebevoegdheid van de overheid; dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verleende milieuvergunning; dat beide wetgevingen een verschillend gebied bestrijken en er geen integratie bestaat tussen de stedenbouwkundige en de milieuvergunning;

Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op de volgende weigeringsmotieven : de aanvraag voor wat het gedeelte betreft dat is gelegen in het woonuitbreidingsgebied, is in strijd met de bestemmingsvoorschriften van het geldende gewestplan; het gevraagde project brengt door schaal, inplanting en uitzicht de goede ruimtelijke ordening van de woonomgeving in het gedrang; er is geen certificaat afgeleverd bedoeld in artikel 158, § 2, van het decreet van 18 mei

1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening; dat dit laatste motief als volgt is verwoord in de bestreden beslissing :

"(...)

Overwegende dat al deze redenen het onmogelijk maken in te stemmen met een eventueel vergelijk te treffen overeenkomstig artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, en later gewijzigd; dat een vergelijk op dezelfde gronden trouwens bij beslissing d.d. 13 februari 2001 van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur werd geweigerd; dat een regularisatievergunning slechts kan worden verleend na de opstelling van het certificaat, bedoeld in artikel 158, § 2; dat vermits hier geen vergelijk mogelijk is, er ook geen certificaat kan worden opgesteld; dat bijgevolg niet voldaan is aan een verplichte, voorafgaandelijk te vervullen voorwaarde; dat er om deze reden geen wettelijke mogelijkheid blijft tot het verlenen van de vergunning; dat het beroep van de gemachtigde ambtenaar dient ingewilligd.

(...)";

Overwegende dat op het eerste gezicht de verzoekende partij geen kritiek uitoefent op het hiervoor hernomen weigeringsmotief betrokken op het gebrek aan certificaat; dat luidens artikel 159, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, een regularisatievergunning slechts kan worden verleend na de opstelling van het certificaat, bedoeld in artikel 158, § 2, van voornoemd decreet; dat de bestreden beslissing, die een ondeelbaar geheel lijkt uit te maken, onder de toepassing lijkt te vallen van voormelde bepaling; dat hieruit volgt dat het hiervoor aangehaald motief afdoende lijkt om de bestreden weigeringsbeslissing te dragen; dat derhalve de kritiek van de verzoekende partij op de overige motieven zich lijkt te richten tot overtollige motieven, zodat een eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard lijkt te zijn om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel, mocht het ernstig bevonden worden, niet tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan leiden; dat het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel afleidt "uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de verplichting tot motivering van bestuurshandelingen, uit de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht", doordat "de verwerende partij uitgaat van onjuiste motieven om de bouwvergunning af te wijzen"; dat deze uitgaat van een onaanvaardbare belasting voor het omliggende woongebied; dat er geen bezwaren waren met een stedenbouwkundige inhoud en dat deze bovendien werden opgevangen door de milieuvergunning; dat buurtbewoners

het best geplaatst zijn om eventuele hinder te omschrijven en hun bezwaren hieromtrent kenbaar te maken; dat bij gebrek aan bezwaren niet kan worden voorgehouden dat er sprake is van een onaanvaardbare belasting voor het omliggende woongebied; dat bovendien de gevraagde uitbreiding tot gevolg heeft dat lawaaihinder wordt gereduceerd en stofhinder geminimaliseerd; dat verzoekende partij verder nog aanvoert dat de tweede inrit via de Litsebeekstraat erop gericht is de belasting van de Haenenstraat te verminderen; dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden; dat de inwoners van de Litsebeekstraat geen bezwaren hebben geuit;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat "zoals reeds werd uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel, (...) verzoeker zich niet in de plaats (kan) stellen van de vergunningverlenende overheid, en een eigen beoordeling (kan) geven van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening"; dat deze beoordeling valt binnen de appreciatiebevoegdheid van de overheid; dat wat het argument betreft dat de inwoners van de Litsebeekstraat geen bezwaren uitten, het de vergunningverlenende overheid is die beslist over de aanvraag en die de goede ruimtelijke ordening ter plaatse beoordeelt;

Overwegende dat op het eerste gezicht de verzoekende partij in dit middel evenmin kritiek uit op het determinerend weigeringsmotief, betrokken op het gebrek aan certificaat zoals bedoeld in artikel 159 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening; dat derhalve om de redenen uiteengezet bij het eerste middel, het tweede middel, mocht het ernstig bevonden worden, op het eerste gezicht evenmin tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan leiden; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht februari 2002, door :

de H.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

G. DEBERSAQUES.